

[Landsbrugsministeren.]

det skulle være nødvendigt med en lovændring, så må jeg henvise til lov nr. 131 af 13. april 1954, som dette forslag bygger på, hvor det siges i § 3, at landsbrugsministeren kan, når der er grund til at antage, at smitsomme sygdomme vil blive indført her til landet ved indførsel af dyr, påbyde foranstaltninger til forebyggelse af det. Det er det, vi har gjort ud fra betragtningen om, at vaccinationen giver den fornødne beskyttelse.

Når jeg taler om et andet lovgrundlag, så er det, fordi en beslutning, der er en konsekvens af forslaget fremsat af hr. Aksel Larsen, må træffes af folkettingen, fordi det formodentlig vil medføre en deling af befolkningens muligheder i nord og syd, men også inden for landets grænser, fordi det vil medføre, at vi skal give sikkerhed for, at det nuværende rabiesområde ikke breder sig, idet svenskerne kan tage forbehold med hensyn til deres holdning over for Danmark, hvis rabiesområdet breder sig yderligere mod nord. Billedlig talt kunne vi fremstille sagen på den måde, at svenskernes holdning og tilbud i dag er afhængig af, om ræven — en rabiesmittet ræv — i den kommende nat hopper over Kongeåen og skaber et nyt område. Det er det, der er stillet op over for os af de svenske veterinærmyndigheder. Vi har ingen sikkerhed for, at en ny udvidelse af området vil betinge en fortsat tilslutning fra svensk side til at lukke op uanset karantænebestemmelserne.

Vel, det må vi så prøve at få, og jeg er indstillet på, at vi skal prøve også at tage disse forhandlinger op. Jeg vil i denne forbindelse gerne give tilsagn om at kontakte min svenske kollega i dette spørgsmål, som jeg forstår med rette optager sindene meget stærkt. Jeg har bare følt det som min opgave over for folkettingen at redegøre for konsekvenserne af de beslutninger, dette høje ting måtte tage; så får vi se, hvilken beslutning man i givet fald vil tage.

Jeg er meget tilfreds med, at hr. Aksel Larsen i sin argumentation gav udtryk for, at opgaven nu er at beskytte landet mod rabies. Jeg er glad, fordi diskussionen dermed kommer ind i et lidt andet spor, ind i en afvejning af, hvordan vi bedst kan gennemføre en sådan beskyttelse. Jeg skal være

villig til i et kommende udvalg at redegøre for disse ting i det omfang, det overhovedet er muligt, også med de myndigheders medvirken, hvis indstilling og kendskab i en sådan speciel sag enhver minister i høj grad må bygge på.

Spørgsmålet er vel, jævnfør forslagsstillerens egen argumentation, om det er muligt at finde, som jeg også selv gav udtryk for, en anden løsning, men vi kommer vel ikke uden om, at sagkundskabens, sundhedsautoriteternes og veterinærmyndighedernes ord vejer tungt i denne sag.

Vedrørende den rekkommendation, som Nordisk Råd har udsendt, er det klart, at det skaber en vis interesse i den danske regering, hvad man på nordisk plan beslutter, men spørgsmålet er jo, om man alene kan rette kritikken imod de danske myndigheders holdning, om man ikke fra anden side også har et medansvar, for denne sag drejer sig jo om, at den danske lovgivning skal tilpasses efter de skærpede krav, de svenske myndigheder har stillet os over for. Derfor kan vi ikke vende tilbage til den gamle ordning; man kræver i dag 4 måneders karantæne.

Må jeg endelig sige, at de oplysninger, vi har indhentet med hensyn til de forslag om karantænemuligheder, der har været peget på, har vist, at der var tale om bure på 1 kvadratmeters størrelse og ikke de faciliteter, vi måtte kræve, når vi stiller et statsligt krav om karantæne. Vi var ikke i stand til med kort varsel at etablere noget sådant.

Jeg håber med de bemærkninger, at vi i det kommende udvalg må få lejlighed til åbent — jeg tør ikke sige lidenskabsløst, for det lader sig ikke gøre i en sådan sag — at drøfte de mange enkeltheder, og jeg skal bidrage hertil med de muligheder, jeg råder over, også ud fra en personlig interesse i at finde den bedst mulige løsning, om en sådan kan findes.

Orla Pedersen: Jeg skal prøve på, om jeg kan gøre mit indlæg lidt kortere, end den meget talende minister var i stand til at gøre sit. Må jeg have lov til at sige, at jeg har kun af de adjektiver, landsbrugsministeren anvendte, benyttet ordene uovervejete og forhastet, og dem vil jeg stadig stå ved. Hvad der i øvrigt var hængt på af guirlander, det må stå helt for ministerens egen regning.